

## L'espai públic com a espai d'intervenció

*Tres col·lectius ens expliquen els seus projectes y com han aconseguit fer de l'espai públic un lloc d'intervenció artística a través de propostes imbricades en la comunitat, creant nous dispositius i relacions comunitàries. El col·lectiu A77 ha desenvolupat We Can Xalant, un projecte de construcció col·lectiva d'una estructura multipropòsit i d'artefactes mòbils per a l'espai públic; el col·lectiu multidisciplinari Contrafilé i Bijari, un centre de creació d'arts visuals, disseny i arquitectura, reflexiona sobre les relacions entre la construcció de la memòria local i les representacions globals pròpies de les grans corporacions de comunicació; mentre que Floating Lab Collective parla de la seva col·laboració amb el grup local Morar en la creació de la Casa Blanca Col·lectiva a Medellín, i altres projectes a Bogotà i Port-au-Prince.*



*Imatge: Taller de construcció de jocs infantils al barri de Piedrabuena. a77 en col·laboració amb Les Salonnières i Pau Faus. Buenos Aires, 2010.*

*Fotografia: A77.*

Estiu de 2009. Nou enormes grues plantades al terra defineixen el perfil d'un paisatge de transformació. El moviment quotidià de les màquines converteix la seva prolongada presència en un senyal persistent del creixement urbà. Dia rere dia el Mediterrani deixa de ser aquell horitzó blau que privilegia la mirada infinita per convertir-se en allò que apareix en l'interval que permeten els futurs hotels i blocs de vivendes.

Aquell paisatge immobiliari es desplega en paral·lel a l'ambient de treball en col·laboració que ha ocorregut al pati del centre d'art on es desenvolupa el projecte de construcció col·lectiva d'una estructura multipropòsit i d'artefactes mòbils per a l'espai públic We Can Xalant. Dues imatges d'un mateix temps.

Hivern de 2013. Es concreta el tancament d'aquell centre d'art. La crisi financera es cobra entre les seves víctimes Can Xalant, Centre de Creació i Pensament Contemporani de Mataró. La retallada pressupostària arriba immediatament als recursos destinats a la cultura.

Aquelles grues auguraven el final d'una època, el moment de major alçada abans que aquell projectil aconseguís impactar amb la bombolla. Hi ha un moment previ a la caiguda que és el punt més àlgid d'aquesta bala llançada al cel anomenada projecte. El projecte amaga la paràbola, la corba d'ascens descendent. L'arquitectura s'entrellaça amb la política sota aquesta idea del projecte en la tensió cíclica que suposa la relació entre allò individual i allò múltiple, entre allò local i allò global, entre la crisi i el canvi.

L'intent de construir escenaris i plataformes de relació per a la recuperació i activació de memòries locals va entrar immediatament en col·lisió amb les primeres decisions de l'ajust econòmic.

Malgrat això, si després de tot s'ha fet evident que les modificacions ambientals que han provocat la successiva cadena de suspensions de projectes culturals no són degudes únicament a motius ideològics, de la mateixa manera seria improbable pensar que els objectius finals de les activitats que ocorrien en aquell pati de Can Xalant no es reproduïen en altres espais, sota altres esferes, des d'altres equacions. Aquest és el desafiament que hem intentat prendre com a aprenentatge a partir d'aleshores per als nostres posteriors projectes des de la construcció d'ambients, dispositius i noves relacions comunitàries, abans que tota l'escena es constitueixi en una doble victòria del temps cíclic proposat des de damunt de tot de les grues.

Estiu de 2009. Nou enormes grues plantades al terra defineixen el perfil d'un paisatge de transformació. El moviment quotidià de les màquines converteix la seva prolongada presència en un senyal persistent del creixement urbà. Dia rere dia el Mediterrani deixa de ser aquell horitzó blau que privilegia la mirada infinita per convertir-se en allò que apareix en l'interval que permeten els futurs hotels i blocs de vivendes.



*Imatge: Contando con nosotros, Bijari.  
Fotografia: MDE11. Museo de Antioquia.*



*Imatge: Les nou grues. Paisatge del pati del Centre de Creació i Pensament Contemporani Can Xalant, durant la construcció del projecte We Can Xalant a càrrec d'a77 i Pau Faus. Mataró, 2009. Fotografia: Can Xalant.*

Aquell paisatge immobiliari es desplega en paral·lel a l'ambient de treball en col·laboració que ha ocorregut al pati del centre d'art on es desenvolupa el projecte de construcció col·lectiva d'una estructura multipropòsit i d'artefactes mòbils per a l'espai públic We Can Xalant. Dues imatges d'un mateix temps.

Hivern de 2013. Es concreta el tancament d'aquell centre d'art. La crisi financera es cobra entre les seves víctimes Can Xalant, Centre de Creació i Pensament Contemporani de Mataró. La retallada pressupostària arriba immediatament als recursos destinats a la cultura.

Aquelles grues auguraven el final d'una època, el moment de major alçada abans que aquell projectil aconseguís impactar amb la bombolla. Hi ha un moment previ a la caiguda que és el punt més àlgid d'aquesta bala llançada al cel anomenada projecte. El projecte amaga la paràbola, la corba d'ascens descendent. L'arquitectura s'entrellaça amb la política sota aquesta idea del projecte en la tensió cíclica que suposa la relació entre allò individual i allò múltiple, entre allò local i allò global, entre la crisi i el canvi.



*Imatge: El Gran Aula. Festival sobre rodes. Buenos Aires. Fotografia: A77.*

L'intent de construir escenaris i plataformes de relació per a la recuperació i activació de memòries locals va entrar immediatament en col·lisió amb les primeres decisions de l'ajust econòmic.

Malgrat això, si després de tot s'ha fet evident que les modificacions ambientals que han provocat la successiva cadena de suspensions de projectes culturals no són degudes únicament a motius ideològics, de la mateixa manera seria improbable pensar que els objectius finals de les activitats que ocorrien en aquell pati de Can Xalant no es reproduïssin en altres espais, sota altres esferes, des d'altres equacions. Aquest és el desafiament que hem intentat prendre com a aprenentatge a partir d'aleshores per als nostres posteriors projectes des de la construcció d'ambients, dispositius i noves relacions comunitàries, abans que tota l'escena es constitueixi en una doble victòria del temps cíclic proposat des de damunt de tot de les grues.

## **a77**

Gustavo Diéguez i Lucas Gilardi són arquitectes que gaudeixen de la construcció de projectes amb les seves pròpies mans. La seva feina consisteix en la producció d'una varietat d'objectes d'ús quotidià que arriben a tenir la mida de peces d'arquitectura.

En els seus projectes combinen art, arquitectura, sociologia i urbanisme, amb un particular interès per la reutilització de restes industrials i reciclatge aplicats a la vivenda experimental, la formació d'institucions efímeres, l'activació de dinàmiques socials a l'espai públic i l'autogestió d'espais culturals.

<http://estudioa77.com>

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

### [a77](#)

Gustavo Diéguez i Lucas Gilardi són arquitectes que gaudeixen de la construcció de projectes amb les seves pròpies mans. La seva feina consisteix en la producció d'una varietat d'objectes d'ús quotidià que arriben a tenir la mida de peces d'arquitectura. En els seus projectes combinen art, arquitectura, sociologia i urbanisme, amb [...]

[Llegir més](#)

